

OSMNÁCT

Joan nahlédla do rámu. Uzavřená část místnosti vypadala stejně jako zvenku: stejné kabinky vedle stejně velkých oken. Jediným rozdílem byl sklon slunce. Uvnitř pečeti prosvítalo východními okny měkké světlo. Venku za pečeti bylo slunce na druhé straně místnosti. Na podlahových prknech byl teď jasně vidět babiččin znak, liška s dalším symbolem: tři čáry rozvětřující se do různých směrů z jednoho bodu. Vypadalo to jako ptačí pařát. Babiččiny iniciály, D. H., byly hned vedle něj.

„Co ten symbol znamená?“ zeptala se Joan Ruth.

Ruth nakrčila nos. „Není to symbol příležitosti? Ale proč by ho dávala sem?“

Pro koho je tedy ten vzkaz určen? uvažovala Joan. Huntovi byli zloději a symbol příležitosti se používal k označení místa potenciálního cíle. Joan zvedla pohled zpět k otvoru pečeti. „Co myslíš, že je uvnitř?“ Navzdory symbolu příležitosti cítila jen úzkost.

„Ne, já mám jinou otázku,“ řekla Ruth. „Jak jsi sakra věděla, že síla Huntových dokáže zlomit aliovskou pečeť? Vždyť ty už ani rodinnou schopnost nemáš.“

Ruth se občas velmi podobala babičce: kudrnaté vlasy a bystré zelené oči. „Je to fakt dlouhý příběh,“ zašepkala jí Joan.

Ruth pátrala v Joanině tváři. „Co se ti po tom útoku stalo?“

Joan měla hrud obtěžkanou vším, co před Nickem nemohla vyslovit. „Tehdy se to nestalo.“

Ruth se v očích zračily další otázky, ale vtom se do hovoru vmísil Jamie. „Pokud chceme dovnitř, měli bychom jít hned,“ řekl. „Jestli je tu pečeť, je možné, že je tohle místo hlídané Dvorem.“ Pak se otočil k Ruth. „Myslíš, že tu bránu dokážeš udržet pár minut otevřenou?“

„Jo,“ odpověděla. „No...“ Sklonila hlavu, takže Joan viděl jen její tmavé kudrny. Ramena se jí při hlubokých nádeších a výdeších zvedala a klesala, jako by hodnotila, jak dlouho udrží nějaké těžké břemeno.

„Hej,“ oslovila ji Joan a najednou se cítila nejistě. *Moc Huntových nemá otvírat takovéhle brány*, řekla Ruth v minulé časové linii. Po otevření portálů byla vždycky naprosto vyčerpaná. „Jsi v pořádku?“

Ruth znovu zvedla hlavu. Joan si všimla napětí kolem jejích očí. „Zvládnou to.“

„Ruth...“

„Jsem v pohodě. Zvládnou to,“ řekla Ruth znovu. Trhla bradou směrem k rámu. „Tak běž. Takychci vědět, co je uvnitř.“

„Bude to chvílička,“ slíbila jí Joan. „Nebudeš to muset držet dlouho.“

„Fajn,“ kývla Ruth. „Dobrý vědět.“ I v jejím hlase teď bylo slyšet napětí.

Joan nevěděla, proč se najednou zdráhá vstoupit za pečeť. Když Ruth naposledy otvírala portály, museli překonat paleolitickou zimu; museli prostoupit prázdnotou. Tohle se s tím nedalo srovnat. Tohle byl jen jeden krok.